

- Når kommunen privatiserer en vej, får borgerne ikke bare en ekstra udgift – de får et dilemma, der ødelægger stemningen på vejen

Resumé

Fuld artikel

Fredag 15. okt. 2021 kl. 14:16

Christian Gnutzmann nicje@jfmedier.dk

Det tog Klaus Erik Krogh næsten fire år at overbevise alle naboerne om, at det var en god ide at få asfalten skiftet, og at det var en udgift, alle skulle betale for. Men sådan burde det slet ikke være, mener han.

Klaus Erik Krogh tager to skridt ud mod midten af vejen.

- Herud til og så ned til skraldespandene, hvor min grund stopper. Det er det stykke, jeg har ansvaret for.

Han bor på Hjortevænget, som er en privat fællesvej.

Sidste år fik vejen ny asfalt, og det kostede grundejerne 300.000 kroner.

En udgift, grundejerne på lignende veje rundt om i kommunen ikke har, fordi vejene er offentlige, og derfor er det kommunen, der hæfter for vedligeholdelsen.

- Det er reelt bare en skattestigning, der bliver pålagt en gruppe borgere. Men det er ikke det største problem, som jeg ser det. For når kommunen privatiserer en vej, får borgerne ikke bare en ekstra udgift – de får et dilemma, der ødelægger stemningen på vejen, siger Klaus Erik Krogh.

For det var langt fra nogen let opgave at få alle til at spytte i fælleskassen, da der sidste år skulle lægges ny asfalt.

“

Der vil være andre, der kommer til at stå i samme situation, som den vi stod i her på vejen, og det håber jeg, at kommunen er klar over. For det ødelægger stemningen blandt naboerne

— KLAUS ERIK KROGH

”

Klaus Erik Krogh er formand for grundejerforeningen, og han brugte lige knap fire år på at overbevise vejens 23 grundejere om, at et ny lag asfalt var tiltrængt, og at det var en fælles opgave at betale for det.

- Det skabte helt vildt dårlig stemning. Vi bor et rigtigt godt sted, hvor der ellers er et godt naboskab, men det er kommunen medvirkende til at ødelægge med det her, siger han.

Betale ekstra eller lade vejen forfalde?

Lige nu er Aarhus Kommunen i gang med at omklassificere 900 offentlige veje til private fællesveje, som Hjortevænget.

Det betyder kort fortalt, at grundejerne får udgifterne til vedligeholdelse og snerydning, men at vejen stadig må bruges af offentligheden.

Hvordan grundejerne så vil finansiere og løse vedligeholdelsen, er op til dem selv. Kommunen opfordrer til, at man danner vejlav og løser det i fællesskab, men det er ikke noget krav.

Hvis de ikke danner et vejlav eller smider penge i en fælles kasse, er vi tilbage ved det lille felt foran Klaus Erik Kroghs matrikel.

Den enkelte grundejer har nemlig ansvaret for, at firkanten foran grunden er ryddet for sne, og at asfalten er forsvarlig at køre på.

- Problemet er bare, at man i praksis ikke kan vedligeholde sin egen lille del selv. Det er simpelthen ikke realistisk, at hver enkelt grundejer får lagt asfalt det felt, de har ansvaret for. Man er nødt til at tage det hele på en gang, siger Klaus Erik Krogh.

Det var der ikke enighed om, da grundejerforeningen foreslog at lægge ny asfalt for knap fire år siden.

- Og så er det, at man har dilemmaet. Der var fem husstande, der ikke ville betale, og skulle de resterende 18 husstande så betale deres del, eller skulle vi bare lade vejen forfalde? For den trængte virkelig til ny asfalt, og hvis vi ventede, ville vejen blive så dårlig, at det kunne koste fem gange så meget at lave den, siger Klaus Erik Krogh.

Ingen midler til at opkræve penge

Efter flere års tovtrækkeri endte det dog med, at alle betalte til den nye asfalt.

Men det burde slet ikke have været nødvendigt at ende i den ubehagelige situation, mener Klaus Erik Krogh.

Han og grundejerforeningen burde have fået nogle midler til at opkræve penge fra vejens grundejere, da vejen blev overdraget til dem.

- For mig at se er man nødt til at have en forening, hvis man skal kunne vedligeholde. Derfor burde der være en tinglyst pligt til at være medlem af grundejerforeningen, når man bor på en privat fællesvej. Lige nu føler jeg bare, at det beskidte arbejde er tørret af på os som grundejerforening.

Problemet er bare, at kommunen slet ikke har beføjelser til at trække en tinglyst pligt om medlemskab ned over grundejerne, der allerede bor på vejen.

- Der ikke er lovhjemmel til at forlange, at nogen skal indgå i et vejlav, undtagen hvis der i lokalplanen står, at der skal oprettes en grundejerforening, der skal vedligeholde vejen, og der herefter er tinglyst medlemspligt på den enkelte ejendom. Dette kan kun ske ved nye udstykninger eller omdannelser, siger Lise Birnbaum, der er projektleder ved Teknik og Miljø i Aarhus Kommune.

Hun mener samtidig, at det giver god mening, at det er op til den enkelte grundejer at beslutte sig for, om vedkommende vil deltage i fællesskabet eller ej.

- Det sundeste fællesskab er jo et, hvor folk frivilligt melder sig ind. Det giver ikke meget mening at have et fællesskab med nogen, der ikke gider det. Når det er sagt, så er det helt klart vores anbefaling, at man danner et vejlav og klarer udgifterne i fællesskab, siger hun.

Når det ikke er muligt for kommunen at lave en tinglyst medlemspligt, burde kommunen måske genoverveje privatiseringen af de 900 veje, mener Klaus Erik Krogh.

- Der vil være andre, der kommer til at stå i samme situation, som den vi stod i her på vejen, og det håber jeg, at kommunen er klar over. For det ødelægger stemningen blandt naboerne, siger han.